

ler hazırlanıyor. İnternette o dizi adına siteler, bloglar, forum sayfaları açılıyor, e-posta grupları oluşturuluyor.

Böylece, televizyondan uzakken bile dizilere yakın kalmaya devam edebiliyorsunuz. Derken, dizi izlemenin dayanılmaz hafifliğiyle, programdan programa sürüklenmeye başlıyorsunuz. Zira dizi oyuncularını bir yığın programın konuğu olurlar.

Haber bültenlerinde “bilmem hangi dizideki olayların gerçeğe dönüştüğü” söyleniyor. Tartışma programları ise oyuncuların gerçek kişilikleriyle rolleri arasındaki bağlar üzerine yapılan derin felsefi(!) sohbetlerle uzayıp gidiyor... Böyle olunca ne oluyor? Ne olacak, dizi hayranları o dizinin yayınlandığı kanalın sadık seyircilerine dönüştüyor.

Diziyi sahiplenme iştiağı, kontrolü elinde tutma hırsıyla birleşip kumanda üzerinde tesirini gösteriyor. Odadaki en kıdemli, en sadık dizi izleyicisi, gerektiğinde sesi hızlıca yükseltebilmek amacıyla ve biri yanlışlıkla kanalı değiştirir endişesiyle uzaktan kumandayı yakınında, yanında tutuyor. Hatta uzaktan kumanda rûhen, zihnen ve bedenen televizyona odaklanan bu kişinin dizinin sıcaklığında, güvenli ellerde hayata yön veriyor.

Başta çocuk dizileri olmak üzere bu tür yayınlar, insanı gerçeklikten koparıyor. Hayatın tüm sıkıntılarını bir süreliğine kurtuluyorsunuz. Oyuncuların acılarını düşünüp konuşurken kendi dertlerinizi unutuveriyorsunuz.

Diziler, insanı okumak zahmetinden(!) de kurtarıyor. Biri size meşhur romanları, klasik eserleri sorduğunda “Okumadım, ama dizisini izledim.” diyebiliyorsunuz, o eseri okumanın daha az vakit alacağını hesaba katmadan... Zira romandaki olaylar dizide aylarca devam ediyor. Yönetmenler, edebî eserleri sizin yerinize yorumluyor, uyarlıyor, genişletiyor.

Bazı seyirciler ise kendilerini dizi yapımcısı yerine koyarak ciddi tartışmalara giriyor. Onlara göre dizilerde gördüğümüz çürümüşlükler, ibret almamız içinmiş. Dizi kahramanlarını aile fertleriyle, onların kariyerlerini kendisinininkiyle kıyaslayan, dizideki mekânları eviyle karşılaştıran kaç kişi sizce ibret alıyor ve şükür duygusuyla doluyordur?

“Dizilerin bizi yansıttığı” iddialarına ne demeli? Onlar, bize ayna tutuyorlarmış. Aman tutmasınlar, gözümüzü alıyor. Sadece gözümüzü mü? Onun ardındaki beynimizi de...

Peki ne yapalım? Dizi izlemeyelim de tartışma programları sayesinde depresyon yahut grip uzmanı(!) mı olalım?

Hayır, televizyondan büsbütün kopalım. Tekrar bölümleriyle birlikte günün çoğunu işgal eden dizilerden kurtulduğunuzda zaten izleyecek bir şey kalmayacak, dolayısıyla ömrümüz uzayacaktır.

Emin olun, günümüz şartlarında, dizi bağımlısı değilseniz televizyon bağımlısı da değilsinizdir.

Ya çocuklar? Hayal gücü büyü kazanında buharlaşmış bir çocuğun geleceği nasıl olur? Tarihini filmlerden, edebiyatını dizilerden öğrenen; aktüaliteyi de sulandırılmış tartışma programlarıyla yakalamaya çalışan bir nesil, dizimizi dövmemize sebep olmaz mı?

İş başvurularında yahut eş seçerken “Hangi dizinin hangi karakterisin?” suâline muhâtap olmamak için bir dizi tedbir almanın zamanı gelmedi mi?